

niho přelíčení důvodné pochybnosti o tom, zda v tom či onom směru podmínky ty dány nejsou. Než v projednávaném případě nelze o tom mluvit, že výsledky hlavního přelíčení nedaly o tom pochybovat, zda je tu podmínka pro stěžovatelovu zodpovědnost, stanovená v čís. 4 článku III. cit. zák., totiž, že bylo již započato s rozšiřováním dotyčného tiskopisu, čili nic. Neboť průvodní materiál připouštěl jen závěr, soudem nalézacím též z něho vyvozený, že závadný článek byl uveřejněn v periodickém tiskopise: »Deutsche Volkswacht«, vycházejícím a tištěným v L. a státním zastupitelstvím zabaven a že zabavení bylo krajským jako tiskovým soudem potvrzeno. Zdali s rozšiřováním tiskopisu ve smyslu §u 6 tisk. zák. bylo započato, z těchto okolností vyvozovati nelze tím méně, ježto okolnost, po případě z nich plynoucí, že aspoň povinné exempláře byly úřadu předloženy, ještě započítím rozšiřování není, jak správně uvádí zmáteční stížnost, dovolávajíc se rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 28. listopadu 1890, čís. 3119 č. sb. 1382. K tomu ještě přistupuje, že vzhledem k drahotě papíru a t. d. nelze dnes předpokládati, že z pravidla používá se v tiskařské živnosti práva, v §u 17 tiskového zákona poskytovaného, totiž začínati s rozšiřováním tiskopisu ihned po odevzdání povinných exemplářů. Uváží-li se konečně, že obžalovaný při hlavním přelíčení hájil se tím, k čemuž soud nalézací též při výměře trestu vzal zřetel, že ani řádka zabaveného článku nepřišla do veřejnosti a že okolnost ta přece jen nevylučuje, že tomu tak bylo proto, že s rozšiřováním nebylo ještě započato, nelze popírati, že bylo na soudu, by v tomto případě výslovně zjišťoval, zda je dána podmínka pro stěžovatelovu odpovědnost ve smyslu čís. 4 článku III. cit. zák. Ježto pro tento nedostatek zjištění skutkových nelze přezkoumati, zdali právní názor soudu nalézacího v tom směru odpovídá zákonu, a nelze se proto obejít bez nařízení nového hlavního přelíčení, bylo ve smyslu §u 288 čís. 3 tr. ř. za souhlasu generální prokuratury podle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti vyhověno a věc vrácena soudu prvě stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 1602.

K pojmu »krádeže ve společnosti« (§ 174 II. a) tr. zák.) nestačí pouhá přítomnost na místě činu, neslouží-li k utvrzení činných spolupachatelů ve společném bezprávném úmyslu nebo k zajišťování jich proti přistížení; vyžaduje se spolupůsobení při odnímání.

Při odnímání cizí věci spolupůsobí i ten, kdo na místě činu přejímá a odnáší věc, již se jiný spolupachatel uchopil.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1923, Kr I 517/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. června 1923, pokud jím stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174-II. a) tr. zák.

D ů v o d y

Zmateční stížnost vytýká, že předpoklad rozsudku, že stěžovatelka doznává, že vzala si z tašky 100 Kč, je v rozporu s obsahem protokolu, podle něhož stěžovatelka udala, že neznámá Emila vyňala opilému Ž-ovi z kapsy kabátu peněženku, rozevřela ji, vyndala z ní peníze, dala stěžovatelce 100 Kč a sama též něco si vzala. Rozpor je prý závažným, dotýká se otázky spolupůsobení stěžovatelky při provedení krádeže. Vadný předpoklad způsobil prý, že skutek stěžovatelky byl nesprávně podřaděn pojmu krádeže podle §§ 171, 173, 174 II. a) tr. zák., kdežto správně bylo v něm shledati podílnictví na krádeži. Napadajíc takto skutkové zjištění nalézacího soudu, nedolichuje stížnost hmotněprávního zmatku čís. 10 po zákonu, nýbrž uplatňuje věcně jediný zmatek formální dle čís. 5 Šu 281 tr. ř., než neprávem. Onomu předpokladu předestlaná věta rozhodovacích důvodů reprodukuje udání obžalovaných F-a a P-ové, že neznámá Emila vytáhla Ž-ovi z kapsy tašku na peníze, že z ní vzala 1.000 Kč a dala je F-ovi, který je předal J-ovi. Za zmíněným předpokladem uvádějí rozhodovací důvody dále, že ráno pak v P. v kavárně dostali F. a P-ová od J-e z oněch 1.000 Kč ještě po 200 Kč. Tyto věty rozhodovacích důvodů nasvědčují tomu, že smysl domněle vadného předpokladu jest ten, že stěžovatelka doznala, že si v době a na místě krádeže vzala (přijala) z peněz uschovaných v tašce, již Emila z kabátu Ž-ova vyňala, 100 Kč. Tím by však byl smysl obsahu protokolu stěžovatelky v podstatě správně citován. Než i kdyby vytýkaný rozpor skutečně zde byl, nebyl by závažným, jak předpokládá dovolávaný zmatek. K závěru nalézacího soudu, že P-ová, F. a neznámá Emila podnikly krádež na Ž-ovi jako spolupachatelé, poukázalo i stížností zdůrazněné znění protokolu o výsledku stěžovatelky. Zjištění nalézacího soudu, že činnost F-a, P-ové a neznámé Emily byla (předsevzata) v úmyslu odciziti Ž-ovi jeho movitosti (totiž prsten a peníze) a děla se současně, nebéře stížnost v odpor. Závěr o společném úmyslu má, jak budiž mimochodem podotčeno, dostatečný podklad v doznání stěžovatelky, že sice původně Emilu varovala, že však po prohlášení Emily: »My se o to rozdělíme« 100 Kč od Emily přijala, protože byla v nouzi. Arciť pro pojem krádeže ve společnosti nestačí pouhá přítomnost nečinných spolupachatelů na místě činu, neslouží-li k utvrzování činných spolupachatelů ve společném bezprávném úmyslu nebo k zajišťování jich proti přistižení, tudíž současná přítomnost více osob, třeba stejným úmyslem vedených na místě činu, nýbrž pojem ten předpokládá **spolupůsobení při odnímání cizí věci z držení jiné osoby**. Než pojem spolupůsobení nevyžaduje ani, by činnost všech spolupachatelů byla stejnorodá, ani, by každý spolupachatel spolupůsobil od začátku trestného jednání až do jeho skončení. Spolupůsobit' při odnímání cizí věci také ten, kdo věc, již se jiný spolupachatel uchopil, na místě činu přejímá a odnáší, vybavuje ji takto z mezí faktické moci dosavadního držitele a znemožňuje mu, by se v držení věci udržel, po případě ihned zase se jí uchopil. Kdyžtě tedy v přítomnosti poškozeného Ž-a ihned, jakmile neznámá Emila vyndala z tobolky, vyňaté jí z kabátu Ž-ova, peníze, stěžovatelka části těchto peněz se zmocnila a u sebe je podržela i po

vzdálení se Ž-ova z automobilu, spolupůsobila tak stěžovatelka při odnětí peněz Ž-ovi a jest lhostejno, zda si oněch 100 Kč, o které jde, z tobolky Ž-ovy vzala sama, či zda je přijala od oné neznámé Emily, aniž sama sáhla do tobolky. Jak v tom, tak i v onom případě bylo jednání stěžovatelky stejným úmyslem vedeným spolupůsobením při provedení krádeže, na Rudolfu Ž-ovi spáchané, takže vytýkaný rozpor nedotýká se skutečnosti rozhodné. Náleželo proto zmateční stížnost dílem jako po zákoně neprovedenou, dílem jako zřejmě bezdůvodnou zavrhnutí.

Čís. 1603.

V tom, že veřejný žalobce, ač skutek obžalovaného vykazuje zákonné znaky několika různých skutkových podstat, vznesl obžalobu jen pro některé z nich, nelze spatřovati návrh na zastavení trestního řízení (§ 109 tr. ř.) ohledně ostatních. Není proto závady proti dodatečnému »rozšíření« obžaloby i na tyto trestné činy a není dán zmatek dle čís. 8 Šu 281 tr. ř., byl-li obžalovaný uznán vinným dle rozšířené obžaloby.

Pod skutkovou podstatu Šu 516 tr. zák. spadá čin, jenž pro svůj pohlavní vztah příčí se mravům a slušnosti; necudným je čin, jenž, vytrysknuv z podrážděného pudu pohlavního nebo byv určen k jeho vzbuzení (nikoliv též nutně k jeho ukojení), uráží hrubě mravní slušnost ve směru pohlavním.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, Kr I 720/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 8. června 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle Šu 516 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se nejprve důvodu zmatečnosti čís. 8 Šu 281 tr. ř., uplatňuje zmateční stížnost, že nalézací soud, odsoudiv obžalovaného pro přestupek Šu 516 tr. zák., překročil obžalobu, která zněla původně jen na zločin podle Šu 93 tr. zák. Svým právním pojetím věci a odůvodněním obžaloby dalo prý státní zastupitelství, byť ne přímo, tedy aspoň nepřímo na jevo, že nevznáší proti stěžovateli obžalobu pro přestupek Šu 516 tr. zák. V postupu státního zastupitelství dlužno prý v pravdě spatřovati návrh na zastavení řízení ve směru přestupku Šu 516 tr. zák. Rozšířil-li proto veřejný obžalobce teprve při hlavním přeličení obžalobu na tento přestupek, bylo prý zkoumati, zda se jedná o nový čin dle Šu 263 tr. ř. a zda veřejný obžalobce, kdyžtě vlastně zastavil trestní řízení ve směru přestupku Šu 516 tr. zák., neměl navrhnouti obnovu trestního řízení dle Šu 352 tr. ř. K tomu prý přistupuje, že veřejný obžalobce navrhl odsouzení obžalovaného dle obžaloby, dle níž byl obžalovaný dán v obžalobu jen pro zločin dle Šu 93 tr. zák. Stížnost je bezdůvodna. Předmětem obžaloby je účast obžalovaného na určitém